	Útborganir:			Áætlun:		Reikningur:
18.	Gjöld samkvæmt	14. gr. B.	fjárlaga kr.	33 855 105.00	kr.	35 533 248.56
19.	— —	15. —	— —	34 392 712.00	—	35 629 285.50
20.	— —	16. — A.	— —	184 066 709.00	—	213 265 138.83
21.	— —	16. — B.	— —	140 190 644.00	—	151 483 146.09
22.	— —	16. — C.	— —	12 565 000.00	—	11 642 619.02
23.	— —	16. — D	— —	89 730 000.00	—	76 820 142.84
24.	— —	16. — E.	— —	22 941 700.00	—	26 079 759.67
25.	— —	17. —	— —	758 285 746.00	—	776 499 345.08
26.	— —	18. —	— —	68 928 724.00	—	76 872 050.64
27.	— —	19. — 1.	— —	543 000 000.00	—	511 426 680.80
28.	— —	19. — 2.	— —	183 000 000.00	—	167 795 888.05
29.	— —	19. — 3.	— —	5 000 000.00	—	99 743 395.79
30.	— —	19. — 4.	— —	353 732.00		
31.	— —	19. — 5.	— —	12 000 000.00		
32.	— —	19. — 6.	— —	8 000 000.00		
33.	— —	19. — 7.	— —	42 000 000.00		
34.	— —	19. — 8.	— —	16 000 000.00	—	16 683 189.69
35.	Eignahreyfingar samkv.	20. gr.	fjárlaga —	210 274 168.00	—	840 722 004.86
	Mismunur		—	16 898 068.00		
				Kr. 3 529 185 000.00		Kr. 4 254 201 222.65

Gjört í Reykjavík, 27. apríl 1967.

Bjarni Benediktsson. **Birgir Finnsson.** **Gizur Bergsteinsson.**

(L. S.)

Magnús Jónsson.

Nr. 53. 22. apríl 1967.

LÖG

um fávitastofnanir.

HANDHAFAR VALDS FORSETA ÍSLANDS
samkvæmt 8. gr. stjórnarskrárinnar,
forsætisráðherra, forseti sameinaðs Alþingis og forseti hæstaréttar,

gjöra kunnugt: Alþingi hefur fallizt á lög þessi og vér staðfest þau með samþykki voru:

1. gr.

Ríkið skal reka eitt aðalhæli fyrir fávita. Hæli þetta skal vera í senn hjúkrunarhæli, uppeldis- og kennsluhæli og vinnuhæli. Því skal skipt í hæfilega margar deildir, og skulu vistmenn valdir þannig í deildir, að sem samstæðastur hópur verði í hverri deild. Heimilt skal að taka fávita til dagdvalar á aðalhælið, og fer þá um styrk til þeirra eins og um dagvistarheimili væri að ræða, sbr. 6. grein.

Ráðherra skipar hælinu forstöðumann og yfirlækni, að fengnum tillögum landlæknis.

2. gr.

Ef henta þykir, er heimilt að koma upp og reka fleiri fávitahæli en aðalhælið, og skulu þau vera útibú frá því. Hvert slíkt hæli skal rækja afmarkað hlutverk, og skulu vistmenn valdir í samræmi við það. Hlutverk þess skal ákvarðað í samráði við forstöðumann og yfirlækni aðalhælis ríkisins og að fengnum tillögum landlæknis.

3. gr.

Ráðherra getur veitt bæjar- og sveitarfélögum og einkaaðilum leyfi til að reka fávitahæli, svo og dagvistarheimili fyrir fávita, að fengnum meðmælum landlæknis, er leitar álits forstöðumanns og yfirlæknis aðalfávitahælis ríkisins, enda fullnægi þessar stofnanir ákvæðum sjúkrahúsalaga um undirbúning, tilhögun og útbúnað, eftir því sem við geta átt. Leita skal álits landlæknis, þegar forstöðumenn stofnananna eru ráðnir.

Stofnanir samkvæmt þessari grein skulu háðar eftirliti frá aðalhæli ríkisins.

4. gr.

Fávitahæli skulu sjá vistmönnum fyrir þurftum þeirra, þar með talinni læknishjálp, aðhjúkrun og gæzlu, svo og þeim, sem til þess eru hæfir, fyrir kennslu, vinnuþjálfun og vinnuaðstöðu, hverjum í samræmi við getu sína.

Dagvistarheimili hafa sömu skyldur við vistmenn með þeim takmörkunum, sem af dagvist leiðir.

5. gr.

Fáviti skal njóta styrks til greiðslu á eðlilegum dvalarkostnaði á viðurkenndu fávitahæli, enda hafi hann verið úrskurðaður styrkhæfur.

Ráðherra setur reglur um styrkveitingar og hverra skilyrða og skilríkja skuli krafizt í því sambandi.

Ríkissjóður greiðir 4/5 hluta styrks samkvæmt þessari grein, en framfærslusveit styrkþega 1/5 hluta.

6. gr.

Fáviti, sem dvelst á viðurkenndu dagvistarheimili samkvæmt þessum lögum, á rétt á að hljóta styrk, sem nemur hæfilegu dagvistargjaldi, enda hafi hann verið úrskurðaður styrkhæfur með sama hætti og segir í 5. grein. Aldrei skal þó slíkur styrkur nema meira en 3/5 af þeim styrk, sem fáviti nýtur á aðalfávitahæli ríkisins.

Ríkissjóður greiðir 2/3 hluta styrks á dagvistarheimili, en framfærslusveit styrkþega 1/3 hluta.

Ákvæði þessarar greinar skerða ekki réttindi fávita til að hljóta lögboðinn lífeyri.

7. gr.

Ríkissjóður tekur sérstaklega þátt í kostnaði við nauðsynlega kennslu fávita á hælum og dagvistarheimilum, sem rekin eru af bæjar- eða sveitarfélögum eða einkaaðilum, og fer þá um þátttöku eftir reglum, sem menntamálaráðherra setur.

8. gr.

Stofnunum, sem reknar eru samkvæmt þessum lögum, er óheimilt að krefjast gjalds af aðstandendum þeirra vistmanna, sem njóta styrks samkvæmt ákvæðum 5. og 6. greinar þessara laga, og tekur þetta ákvæði einnig til kostnaðar við daglegan flutning á vistmönnum milli dagvistarheimilis og dvalarstaðar.

9. gr.

Stofnanir, sem reknar eru samkvæmt þessum lögum, skulu skila ráðuneytinu reikningum yfir reksturinn fyrir hvert almanaksár og eigi síðar en í marzlok árið

eftir. Að öðru leyti gilda um skýrslugerð ákvæði reglugerðar um skýrslugerðir varðandi heilbrigðismál.

Nú verður ágóði af rekstri fávitastofnunar, sem rekin er af bæjar- eða sveitarfélagi eða einkaaðila, og skal þá verja ágóðanum í þágu málefna fávita samkvæmt ákvörðun ráðherra, að fengnum tillögum landlæknis.

10. gr.

Nú er talin brýn þörf á að vista fávita á fávitastofnun, en ekki reynist unnt að koma honum þangað sökum rúmleysis, og er þá heimilt að semja um vistun hans til bráðabirgða við aðra heilbrigðisstofnun, sem gerir hennar kost með sömu kjörum og fávitastofnun.

11. gr.

Allar umsóknir um hælisvist fyrir fávita, hvort heldur á ríkishæli, hælum eða dagvistarheimilum bæjar- eða sveitarfélaga eða einkaaðila, skulu berast forstöðumanni aðalfávitahælis ríkisins, en hann sker úr því, að undangenginni fullnægjandi rannsókn, á hvaða stofnun umsækjandi skuli vistaður. Ekki verður vistmaður þó settur á fávitastofnun, sem ríkið rekur ekki, nema með samþykki hlutaðeigandi forstöðumanns, sem á kröfu á að fá allar tiltækar upplýsingar um umsækjanda.

12. gr.

Fávitar öðlast ekki framfærslurétt með dvöl á fávitastofnun utan sveitarfélags síns.

13. gr.

Um uppfræðslu vangefins fólks, sem er ekki á fávitastofnunum samkvæmt lögum þessum, en telst þó geta haft gagn af einhvers konar kennslu, fer eftir ákvæðum fræðslulaga.

14. gr.

Ráðherra er heimilt að setja með reglugerð ákvæði um félagslega aðstoð við andlega vanþroska fólk, sem er ekki á fávitastofnunum.

15. gr.

Við aðalfávitahæli ríkisins skal reka skóla til að sérmennta fólk til fávitagæzlu. Forstöðumaður er skólastjóri, en undanþeginn skal hann kennsluskyldu. Um stjórn skólans, námstíma, námsefni, prófkröfur og annað, er varðar starfsemi hans, skal ákveðið í reglugerð.

16. gr.

Málefni fávitastofnana samkvæmt þessum lögum eru í höndum þess ráðherra, sem fer með heilbrigðismál.

17. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi. Jafnframt falla úr gildi lög nr. 18 1. febrúar 1936, um fávitahæli, ákvæði varðandi fávita í lögum nr. 78 23. júní 1936, um ríkisframfærslu sjúkra manna og örkumla, og í lögum nr. 99 22. desember 1965, um breyting á þeim lögum, svo og önnur ákvæði, er fara í bág við þessi lög.

Gjört í Reykjavík, 22. apríl 1967.

Bjarni Benediktsson. Birgir Finnsson. Gizur Bergsteinsson.

(L. S.)

Jóhann Hafstein.